

Mensen konden echt vies tegenvallen.

Toen Nella twee minuten eerder haar auto had geparkeerd voor de boerderijwinkel van Dubarry, had ze de man al uit zijn zeer bemodderde auto zien stappen, en ze had hem bij zichzelf negen sterren gegeven, hoewel hij er misschien niet meer dan acht verdiende, aangezien hij zijn auto al in geen maanden had gewassen.

Maar omdat ze nooit tien sterren gaf, omdat niemand nu eenmaal zo perfect was, was acht nog een prima score. De man was begin dertig, schatte ze, hij droeg een zwart suède jack en een afgedragen spijkerbroek met Timberlands eronder, en toen hij de winkeldeur openhield, zag ze dat hij de roodharige vrouw die net naar buiten wilde, een brede lach toewierp.

Het was wat je noemde een erg mooie lach. Logisch dat de roodharige vrouw bloosde.

Binnen was het druk, en de winkel rook heerlijk naar versbereid eten. Nella liet haar blik over de stapels kleurige groentes en vruchten glijden, de rijen koelingen met delicatessen zoals goudkleurige hartige taarten en quiches, sappen en een uitgebreide collectie wijnen. Het was het soort plek waar mensen naartoe gingen om aan hun vrienden te laten zien dat ze daar hun inkopen deden, en ze snapte best waarom. Om zich heen kijkend, zag ze achter een groot eiland vol dure chips, nootjes, crackers en ontelbaar veel soorten kaas, ineens waar ze naar op zoek was.

En toen ze bij de bloemenafdeling helemaal achter in de winkel aankwam, stond hij daar, met zijn rug naar haar toe keek hij naar de bloemen in zilveren emmers, zich zichtbaar afvragend welke hij zou nemen.

Nella, die precies wist wat ze wilde, zei 'Pardon' om erlangs te kunnen.

Maar net op dat moment deed hij een stap naar voren en pakte de bos rozen in de kleur van een zonsondergang uit een emmer. Pas daarna drong tot hem door dat er iets tegen hem was gezegd, en hij draaide zich iets om en deed beleefd een stap opzij.

'O!' zei Nella met een blik op de inmiddels lege emmer.

Hij nam haar verbaasd op. 'Is er wat?'

Ze keek naar de bos in zijn hand. 'Sorry, ik wilde ze net pakken toen je...'

'Toen ik je te snel af was? Blijkbaar hebben we allebei een zeer goede smaak.'

'Ja.' Nella glimlachte, terwijl ze zijn lange donkere wimpers bewonderde en wachtte tot hij zich gewonnen zou geven, zoals iedere fatsoenlijke man in zo'n geval zou doen.

Toen hij verder niets zei, maar haar slechts geamuseerd bleef aankijken, zei ze: 'Sorry, maar...'

'Je zegt wel steeds sorry,' zei hij, 'maar ik krijg niet de indruk dat je echt ergens spijt van hebt.'

Wauw. Hij wond er geen doekjes om.

'Nou, het spijt me dus echt wel dat jij de laatste bos oranje rozen hebt gepakt.'

'Er zijn nog genoeg andere kleuren. Keuze zat.' Hij maakte een uitnodigend gebaar naar de emmers.

Er zat niets anders op dan het hem uit te leggen. 'Het punt is dat ze voor mijn opa's graf zijn. Oranje rozen waren zijn lievelingsbloemen.'

'Dat geloof ik meteen. Ze zijn ook heel mooi.' Haar tegenstander trok een wenkbrauw op, het was te zien dat hij haar niet geloofde. 'En ik wil ze kopen voor de verjaardag van een heel speciaal iemand, omdat het ook háár lievelingskleur is. Anders had je ze natuurlijk mogen hebben. Dus sorry.'

'Och, en nu ben jij degene die het niet meent.' Dit werd bela-

chelijk. En dan te bedenken dat ze hem bijna negen sterren had gegeven. Nou ja, dat was van een afstandje geweest, zo zag je maar weer eens dat uiterlijk niet alles zei.

Wat een zak.

Met een scheef hoofd keek hij haar aan en vroeg: 'Wat zou je hebben gedaan als ze geen oranje rozen hadden gehad?'

'Dan zou ik zijn doorgereden naar de volgende bloemenzaak in de hoop dat ze die daar wel zouden hebben.'

'Echt?'

Ze knikte. 'Natuurlijk.'

'En als die ze dan ook niet hadden gehad?'

Dit verliep helemaal niet volgens plan. 'Dan zou ik net zolang zijn blijven zoeken tot ik ze had gevonden.'

'Je bent een behoorlijke doorzetter.' Hij nam haar aandachtig op. 'Ben jij zo iemand die altijd haar zin wil krijgen?'

Wilde hij soms zeggen dat hij haar verwend en egoïstisch vond?

'Het gaat er niet om wat ik wil,' zei ze, 'maar om wat mijn opa zou willen.' Dat was nog waar ook.

'Zijn ze echt voor zijn graf? Of lieg je me maar wat voor?'

Ze schudde haar hoofd. 'Ik lieg niet over dode familieleden.'

'Heb je er daar veel van?'

'Ze zijn allemaal dood.'

Hij boorde zijn blik in de hare, alsof hij in haar hersens wilde kijken. Toen knikte hij en zei: 'Dat vind ik oprecht erg. En dat meen ik.' Hij stak haar de rozen toe en er verscheen weer die lach op zijn gezicht die ze al eerder had gezien. 'Neem maar. Het was leuk bekechten met je. Doe je opa de groeten van me.'

Hoera, ze had gewonnen! Al voelde ze zich ook een ietsepietsie schuldig. Terwijl ze de spanning uit haar schouders voelde wegtrekken, pakte ze de bloemen van hem aan. 'Dank je. Dat betekent veel voor me.'

'Wat bijvoorbeeld?' Hij klonk speels.

Nou, het betekent bijvoorbeeld dat ik heb gewonnen.

Hardop zei ze: 'Het betekent dat jij trots op jezelf kunt zijn. Je hebt iets aardigs gedaan voor een volslagen onbekende vrouw.' Na een korte aarzeling voegde ze eraan toe: 'En wat ga jij nu doen? Naar een andere bloemenzaak rijden?'

Grijnzend draaide hij zich om en pakte een bos alstroemeria's uit een van de andere zilveren emmers. 'Nee hoor, ze houdt ook van gele bloemen.'

Hij had dus de hele tijd een spelletje gespeeld, gewoon voor de lol, en misschien ook om haar een lesje te leren omdat ze er gewoon van uit was gegaan dat ze de strijd om de oranje rozen wel zou winnen.

'Nou, nogmaals bedankt,' zei ze.

'Welke begraafplaats?'

Ze trok een wenkbrauw op. 'Je gelooft me nog steeds niet?'

'Misschien wel, misschien niet.' De zilveren kerstverlichting aan het plafond flakkerde, aan-uit, aan-uit, en verlichtte zijn streperige blonde haar.

'Naast de kerk in Starbourne. Als je er morgen heen gaat, kun je deze op zijn graf zien liggen.'

'Woon je hier in de buurt?'

Ze schudde haar hoofd. 'Nee, ik ben hier voor een kort bezoekje. Ik woon in Manchester en ik rij vanavond meteen weer terug.'

Zijn ogen waren heel donkerblauw, en ze glinsterden, alsof het hem speet dat wat een in potentie belangrijke ontmoeting had kunnen zijn, een ontmoeting met mogelijkheden, geen optie meer bleek te zijn. Het was als langs Tinder scrollen, iemand zien die er interessant uitzag en dan ontdekken dat hij of zij honderden kilometers bij je vandaan woonde. Je swipete naar links en scrolde weer verder, want waarom zou je de moeite nemen om naar rechts te swipen?

Het enige wat hij had gedaan was in een boerderijwinkel vierendehalf minuut de degen kruisen met een tegendraadse onbekende vrouw.

Ze nam aan dat hij haar in zijn hoofd van het schermpje swipete, weg uit zijn leven.

‘Oké,’ zei hij met een vriendelijk lachje. ‘Jammer.’

Nella rekende de bloemen af, liep de winkel uit en stapte weer in haar auto. Het was nog maar vijf kilometer rijden naar Starbourne en het was raar om na al die tijd weer terug te zijn; na de dood van haar opa had ze geen reden meer gehad om om de paar maanden terug te komen, zoals ze had gedaan toen hij nog leefde.

Gedreven door nieuwsgierigheid was ze hier vandaag naartoe gereden, na het verlovingsfeest van een vriendin, gisteren in een hotel in het nabijgelegen Stroud. Toen ze vanochtend wakker was geworden, in de wetenschap dat ze pas ’s avonds weer in Manchester hoefde te zijn, had ze in een opwelling besloten om naar het twintig kilometer verderop gelegen dorp te gaan waar ze na de dood van haar moeder bij haar opa Vernon was gaan wonen. Ze zou zijn lievelingsbloemen op zijn graf zetten en dan even het dorp in wandelen om te zien wat er allemaal was veranderd en misschien even te praten met een oude bekende.

Onderweg begon op de autoradio ineens een nummer waar haar nekhaartjes van overeind gingen staan; bij de eerste akkoorden kwamen er allemaal ongewenste herinneringen naar boven.

Hè bah, nee, daar heb ik geen zin in.

Ze zette een andere zender op en slaakte een zucht van verlichting toen ‘Mr Brightside’ van de Killers de auto vulde. Veel beter. Gelukkige herinneringen deze keer, van dansen op het strand in Barcelona, de hete Spaanse zon die haar rug geselde... heel anders dan hier nu, half december, met temperaturen van onder nul en de wegen nog glad van de ijzel. Gelukkig was ze een goede chauffeur.

Helaas was iemand anders dat niet. Er kwam onverwacht een grijze bestelbus achter haar aansnellen die haar wilde inhalen in de bocht die zo zou komen, net op het moment dat er op hoge snelheid een motor van de andere kant aan kwam.

Nella trapte op de rem en rukte het stuur naar links; de motor

schoot langs haar heen, en de chauffeur van de grijze bestelbus gaf gas en wist op de een of andere manier zijn auto weer onder controle te krijgen, terwijl die van haar in een slip raakte. Ze had nog net genoeg tijd om te denken 'dit was het dan' voordat er een groepje bomen voor haar opdoemde en de zijkant van de auto een stenen muur raakte en de wereld ineens zwart werd.

Zwart werd grijs.

En toen lichter grijs.

Geluid. Mensen die ergens op de achtergrond schreeuwden, wat de achtergrond dan ook mocht zijn.

Au...

Het geluid van knerpend metaal.

'Jezus,' zei een stem van onverwacht dichtbij. 'Hallo, kun je me horen? Kun je je ogen opendoen?'

Dat bleek moeilijker dan ze had verwacht en er waren dan ook een paar pogingen voor nodig, net als wanneer je ontwaakte uit een diepe slaap terwijl je maar een uur had geslapen. Maar het lukte en ze knipperde een paar keer met haar ogen om te snappen wat ze zag. Een stenen muur, dichtbij, en overhangende takken die tegen de voorruit waren geplet. Meer kon ze op dit moment niet zien. Nella sloot haar ogen even en deed ze toen weer open. De wazigheid in haar hersens begon op te lossen, net als die van haar zicht, en ze schudde voorzichtig haar hoofd. Au, niet zo'n goed idee.

'Probeer je niet te bewegen,' beval de stem, die hier op de een of andere manier niet op zijn plaats leek, maar haar tegelijkertijd ook bekend voorkwam. Nadat ze voorzichtig haar hoofd van rechts naar links had bewogen, zag ze de man uit de boerderijwinkel naast haar zitten.

'Ik zei niet bewegen,' bracht hij haar in herinnering, maar niet op boze toon.

Alles was nog steeds wazig, als in een droom. Nella vroeg: 'Wat doe je in mijn auto? Heb ik je ontvoerd?'

'Nee, je hebt me niet ontvoerd. Je bent tegen een muur geknald.'

Vertel me eens waar je precies pijn hebt.'

'Ik heb niks. Alleen een bult.' Behoedzaam raakte ze de rechterkant van haar hoofd aan die het autoraampje had geraakt.

'Weet je wie je bent?'

'Ja, dank je.'

'Nou?' Hij nam haar nog steeds bezorgd op.

'O. Nella. Nella Hughes.'

'Mooi.' Hij knikte.

'Klopt dat? Heet ik echt zo?'

'Dat weet ik niet. Ik kan wel even in je tas kijken.'

'Hoeft niet. Ik weet dat ik het ben. Vandaag is het vrijdag 16 december. Zes keer elf is zestig en nog wat, zo ongeveer. Wat denk je, zal ik proberen achteruit te rijden, weg van de muur?'

'Misschien niet meteen. De ambulance en politie zijn onderweg. Hoe voelen je armen en benen aan? Heb je ergens pijn?'

'Ik geloof van niet.'

'En je borst?'

'Er is niks mis met mijn borst. Hoewel...' Ze trok de voorkant van haar sweatshirt open, tuurde erin en zag dat ze haar comfortabele groengestreepte beha droeg.

'Hoewel wat?' Hij klonk geschrokken.

'Mijn vriendin Trish zegt dat je altijd mooi ondergoed aan moet doen voor het geval dat je overreden wordt door een bus. En als ik geweten had dat dit zou gebeuren, had ik dat ook beslist gedaan.'

'Nou ja, niks aan te doen.'

'Denk je dat de artsen en de verplegers me zullen uitlachen als ze mijn beha zien?'

Voor het eerst glimlachte hij. 'Ik weet zeker dat ze het wel aankunnen. Hoeveel is zes keer elf?'

Deze keer wist ze het antwoord. 'Zesenzestig.'

'Heel goed.'

'Volgde je me soms? Vanaf de boerderijwinkel?'

'Nee. Nou ja, niet op een stalkerige manier. Ik moest gewoon

dezelfde kant uit en toen zag ik dat je in een slip raakte en ben ik gestopt om je te helpen. Ik wist pas dat jij het was toen ik het portier opendeed. Je was echt even buiten westen. Ik was bang dat je...'

'Dood was?'

Hij knikte. 'Ja.'

Ineens herinnerde ze zich het nummer weer dat te horen was geweest vlak voor het ongeluk. Jon Bon Jovi die zong 'Wanted Dead or Alive'. Omdat ze dat niet had willen horen, had ze een andere zender opgezet.

'Nou, ik leef nog,' zei ze, terwijl ze in de verte het geluid van sirenes dichterbij hoorde komen.

'Gelukkig maar,' zei de man uit de boerderijwinkel. Het ge-tatuu-tatuu van de sirene werd nu begeleid door ritmische blauwe flitsen die de auto vulden. 'Ze zullen willen weten wie ze moeten inlichten. Je familie.'

'Die heb ik niet.' Ze fronste terwijl ze het zich probeerde te herinneren. 'Had ik je dat niet al verteld? Ze zullen genoeg moeten nemen met mijn baas.'

Sommige dagen verliepen niet precies zoals je had verwacht.

Nick Callaghan was beslist niet van plan geweest om een hele middag door te brengen op de afdeling Spoedeisende Hulp van het plaatselijke ziekenhuis, alleen maar om een volslagen onbekende vrouw gezelschap te houden, hoewel ze voortdurend had gezegd dat dat echt niet hoefde. Maar hij had gewoon moeten blijven, hij kon niet anders. Iets in Nella Hughes had hem geraakt en daarom had hij urenlang doorgebracht op een zeer oncomfortabele plastic stoel tot de artsen waren komen vertellen dat ze haar een nachtje ter observatie in het ziekenhuis wilden houden.

Niet dat Nella dat nodig had gevonden. Ze had al een verklaring afgelegd bij de politie en haar hoofdpijn was ook stukken minder; wat haar betrof kon ze gaan.

‘Ik voel me prima,’ protesteerde ze. ‘Het is nergens voor nodig om me hier te houden.’

‘We doen het voor alle zekerheid,’ zei de arts.

‘Ik heb alleen een bult op mijn hoofd!’

‘Nou, het is wel iets meer dan dat.’ De arts keek Nick vragend aan. ‘Je zei dat ze buiten bewustzijn was toen je haar vond?’

Nick knikte. ‘Dat klopt.’

‘Maar ik voel me weer goed,’ zei Nella bijna smekend.

‘Het is gewoon de procedure. We moeten je even in de gaten houden.’

Ze slaakte een zucht. ‘Ik haat ziekenhuizen.’

De arts glimlachte. ‘Soms ben ik er ook niet echt dol op. Als het er morgen goed uitziet, mag je naar huis. Afgesproken?’

‘Afgesproken,’ zei ze. ‘En sorry voor mijn beha.’

‘Geen probleem.’ Geamuseerd wendde de arts zich tot Nick. ‘Als alles goed is, kun je haar morgenvroeg komen ophalen.’

‘Ik weet niet eens wie hij is,’ zei Nella. ‘Of waar hij woont.’

De arts wierp een blik op Nick, blijkbaar bang dat ze toch geheugenproblemen had.

‘Maar dat maakt niet uit. Ik neem wel een taxi naar het station. Maar... ik weet dat het veel gevraagd is, maar zou je iets voor me kunnen doen?’ Ze keek naar Nick en wees toen naar de bos oranje rozen die boven op de kleine koffer lag die ze had meegenomen in de ambulance. ‘Als je die bloemen naar het graf van mijn opa zou kunnen brengen en hem kunt uitleggen waarom ik zelf niet kan komen, dan zou dat fantastisch zijn. Hij heet Vernon Hughes en hij ligt links op het kerkhof, vlak bij een groot beeld met gouden engelen bovenop en...’

‘Weet je wat, ik kom je gewoon morgenvroeg ophalen en dan kun je die bloemen zelf op zijn graf leggen,’ zei Nick.

De verplegers op de afdeling hadden het druk, maar waren wel opgewekt, de vrouw in het bed naast het hare had haar een hand-

vol Quality Streets gegeven voor bij het ontbijt, en de bult op haar rechterslaap was indrukwekkend paars, wat precies bij haar oogschaduw paste.

Het mooiste was echter dat de arts haar op zijn ronde had onderzocht en had verklaard dat ze naar huis mocht.

Al helemaal in de kleren, in kleermakerszit op het bed, pakte Nella haar mobiel en belde het nummer dat Nick Callaghan haar gisteren had gegeven. Als hij echt zo heette tenminste. Het zou pas echt grappig zijn als hij haar zomaar een willekeurig nummer had gegeven...

Maar nee, hij nam na de tweede keer overgaan al op.

'Ik vind het echt niet erg, hoor, als je van gedachten bent veranderd,' begon ze. 'Ik kan gewoon een taxi nemen en...'

'Ik ben niet van gedachten veranderd. Mag je naar huis?'

'Ja, ik ben weer zo vrij als een vogeltje. Nou, zie maar dan wanneer je komt, als je het echt zeker weet. Ik zit op zaal 4B.'

'Ik ben al onderweg.' Hij klonk alsof hij glimlachte. 'Ik kom je zo bevrijden uit je cel.'

Toen hij een halfuur later de zaal op liep, was Nella niet de enige die dat opviel.

'Nou, die mag er zijn,' zei Pam, de koningin van Quality Street. 'Als ik vijftig jaar jonger was geweest, wist ik het wel.'

De jonge verpleegster die haar verband verschoonde, zei: 'Pam, gedraag je.' Maar toen ze opkeek en Nick zag, begon ze te blozen.

'O nee, niet jij ook,' mopperde Pam. 'Ik moet me al gedragen sinds mijn vijftiwintigste. Daar ben ik zó klaar mee.' Ze gaf Nella een knipoog. 'Geniet maar van hem zolang het kan, schat.'

Grinnikend pakte Nick Nella's koffer. 'Klaar?'

'Helemaal. Nee, dat hoeft niet,' voegde ze eraan toe toen hij haar een arm wilde geven. 'Ik ben geen invalide, ik heb niks.'

Het was begonnen te sneeuwen. Uit een staalgrijze lucht dwarrelde dikke vlokken naar beneden terwijl ze naar Starbourne reden. Na een tijdje remde Nick af bij een bocht in de weg en zei: 'Hier was het.'

Haar auto was natuurlijk al weggehaald, al was het technisch gesproken niet haar auto maar die van Tommy. Maar de politie had geregeld dat hij naar een garage in de buurt was gesleept waar hij gerepareerd zou worden, tenzij de verzekeraar besloot dat hij total loss was. Ze zag de afgebroken takken, en op de stenen muur waren ook wat butsen te zien, maar hij stond in elk geval nog overeind.

‘Ik heb geluk gehad.’ Ze rilde even toen ze dacht aan het moment waarop ze in een slip was geraakt. Onwillekeurig raakte ze even de bult op haar slaap aan. ‘Het had veel erger kunnen zijn.’

‘Niet meer aan denken.’ Nick reed langs de plek van het ongeval.

‘Maar het is juist goed om eraan te denken,’ wees ze hem erop. ‘Ik had wel dood kunnen gaan. Ik had dood kunnen zijn. Daar gaat het nou net om, toch? Mensen worden iedere dag wakker en gaan er dan van uit dat het weer een gewone dag zal worden. Het komt niet bij ze op dat er iets kan gebeuren wat hun leven compleet op de kop zal zetten. Of dat het ten einde kan komen.’

‘Vrolijk,’ zei Nick.

‘Mensen zeggen altijd dat je iedere dag moet leven alsof het je laatste is, maar de meeste mensen doen dat niet.’

‘Is dat vanaf nu het idee? Om iedere dag te leven alsof het je laatste is?’

Ze lachte. ‘Nee, want dat zou een ramp worden. Stel je voor dat iedereen dat deed. We zouden geld uitgeven dat we niet hadden en eindigen met enorme schulden. Je moet verstandig zijn en plannen maken voor de toekomst. En hopen dat je niet doodgaat voordat je daar bent.’

Zijn mondhoek ging iets omhoog. ‘Ben jij verstandig?’

‘O, ja.’

‘Superefficiënt?’

‘Zeker weten.’

‘En laat me raden, ook compleet zelfstandig.’

Ze hadden elkaar pas gisteren leren kennen, maar hij deed het goed. Nella zag het bord van Starbourne door de sneeuw heen opdoemen.

‘Wat moet je anders zijn?’ Uit nieuwsgierigheid vroeg ze: ‘Maar waarom zeg je dat?’

Hij haalde zijn schouders op. ‘Ik heb gewoon het gevoel dat ik je ken.’

O, echt niet.

Toen ze een paar minuten later het dorp in reden, hield ze haar telefoon omhoog en filmde het zich ontrollende tafereel. Starbourne was typisch zo’n pittoresk dorp dat vakantiegangers in de Cotswolds gezien moesten hebben, groter dan sommige andere dorpen, maar kleiner dan een stad. De brede hoofdstraat bestond uit een allegaartje van aantrekkelijke rijtjeshuizen, vrijstaande cottages en grotere villa’s met tuinen om jaloers op te worden, en met hier en daar een winkel, een paar kantoren en wat pubs. En omdat het december was, hing overal kerstverlichting, niet alleen achter de ramen maar ook buiten, en op het driehoekige stukje gras naast het oorlogsmonument stond een prachtige kerstboom.

Met de vallende sneeuw, die inmiddels op de daken en stoepen bleef liggen, was het echt belachelijk Instagrammable allemaal.

Nella bleef filmen terwijl ze verder reden. Ze herkende de gebouwen natuurlijk, maar er waren ook dingen veranderd sinds haar laatste bezoek: een paar winkels die ze niet kende, terwijl andere winkels waren verdwenen, nieuwe namen boven weer andere zaken en voordeuren in nieuwe kleuren.

Het voelde niet echt als thuis – daarvoor had ze hier te kort gewoond – maar de aanblik van de cottage van haar opa zou alles weer terugbrengen.

Maar dat was voor later. Ze zou hem eerst op het kerkhof opzoeken, en dat was waar Nick haar nu heen bracht. Hij reed langs de bushalte en draaide toen het parkeerterrein voor de kerk op.

Hij bleef in de auto wachten terwijl zij met de oranje rozen over

het pad links van de kerk liep. Ze passeerde het barokke graf met de gouden engelen, van ene Eunice Honeywell, die de gezegende leeftijd van honderdenvijf had bereikt en wier graf de bewonderenswaardige woorden *Nooit getrouwd, nooit willen trouwen ook* droeg.

Nella kwam aan bij het graf van haar opa; het was van grijs marmer en net zo bescheiden en onmodieus als Vernon zelf was geweest, want hij had de steen zelf uitgekozen en betaald, een paar weken nadat hij te horen had gekregen dat hij ongeneeslijk ziek was. Ze wist dat hij dat had gedaan om ervoor te zorgen dat zij geen moeilijke beslissingen hoefde te nemen terwijl ze in de rouw was, en omdat hij net zoveel van haar had gehouden als zij van hem.

Ze vulde de metalen vaas bij het kraantje, schikte de rozen er zo mooi mogelijk in, hoewel ze natuurlijk niet lang goed zouden blijven in dit weer, en daarna verwijderde ze het onkruid en de bevroren bladeren van het graf.

‘Hoi opa, daar ben ik weer. Het was een beetje lastig om jouw lievelingskleur te krijgen, maar weet je wat, ik heb gewonnen. En toen ben ik tegen een muur gereden vanwege een of andere stomme auto, maar ik heb niks. Ik werk nog steeds voor Tommy in Manchester. En hij is natuurlijk nog steeds een ramp, met al zijn trucjes, maar ik probeer hem op het rechte pad te houden.’ Ze zweeg even en vervolgde toen: ‘Herinner je je die sneeuwpop nog die we in de achtertuin hebben gemaakt toen ik net bij je was komen wonen? Ik zei dat ik daar te oud voor was en jij zei prima, dan blijf je maar binnen terwijl ik er eentje voor mezelf maak.’ Ze glimlachte bij de herinnering, want nadat ze drie minuten door het kleine huiskamerraam van Tin Cottage naar haar opa had staan kijken die sneeuw rolde om de sneeuwpop te maken, had ze toch geen weerstand kunnen bieden en was ze naar buiten gegaan. Het was de dag waarop ze had geleerd dat je nooit te oud kon zijn voor dingen als sneeuwpoppen of sneeuwballengevechten.

‘Hoe dan ook, ik moet straks met de trein terug, maar daarvoor

ga ik nog even langs de cottage. Even kijken hoe alles erbij staat, kijken of ze de moestuin wel hebben bijgehouden.' Grinnikend klopte ze op de grafsteen. 'Hoewel dat een behoorlijke klus is, hè?'

Toen ze weer bij de auto was, zei ze: 'Sorry. Ik heb het zo kort mogelijk proberen te houden.'

'Geen probleem. Ik vond het wel leuk zoals je tegen je opa stond te kletsen.'

'Had je soms afluisterapparatuur in het graf verstopt?'

Hij glimlachte. 'Ik zag je lippen bewegen. En je gebaart met je handen als je praat. Maar luister, het is lunchtijd. Als je zin hebt, in de Angel kun je lekker eten.'

Hij had ook al aangeboden om haar naar het station te brengen.

'Dat hoeft niet, hoor.'

'Dat weet ik. Maar het lijkt me leuk. En ik heb ook trek.'

Nella had lauwe pap en Quality Streets als ontbijt gehad. 'Ik ook. Als je het echt zeker weet, dan heel graag. Maar mag ik je nog één ding vragen? Kunnen we eerst even langs mijn oude huis rijden?'

'Natuurlijk.' Nick zette de motor weer aan en reed achteruit de parkeerplek af. 'Zeg maar waar ik heen moet.'

'Tin Lane. Het is de cottage halverwege de straat, net na de rij kastanjebomen.' In haar handen wrijvend om op te warmen, vervolgde ze: 'Als er iemand thuis is, ga ik vragen of ik even binnen mag kijken, al weet ik heus wel dat sommige mensen daar niet op zitten te wachten, vooral niet als ze niet hebben opgeruimd of... Wat?' Ze stopte met praten, omdat Nick haar een eigenaardige blik toewierp. 'Wat is er? Waarom kijk je me zo raar aan?'

'Nou. Het spijt me.' Het klonk alsof hij het meende. 'Maar je zult het huis niet kunnen zien.'

'Hoezo niet?' Was het soms gekocht door mensen die het alleen als vakantiehuis gebruikten en die er een hoge schutting om hadden laten zetten en waakhonden in de tuin hadden lopen?

'Tin Cottage bestaat niet meer,' zei Nick.

Hij reed er toch naartoe, naar de plek waar de cottage ooit had gestaan en nu niet meer stond. Geen sprookjeshuisje met glas-in-loodramen, geen keurig onderhouden voortuin en geen grote moestuin compleet met kas en houten schuur aan de achterkant.

Nu was er een tennisbaan, een hottub en een zwembad, op het terrein ter grootte van een supermarkt.

En daar stonden in totaal vier huizen op.

Nella keek er zwijgend naar. Het was alsof haar opa en de cottage waarin hij bijna zijn hele leven had gewoond nooit hadden bestaan. Het kwam zo onverwachts allemaal dat het was alsof ze een stomp in haar maag kreeg.

‘Maar de cottage hoorde bij het landgoed, hij werkte voor de familie.’

‘De familie heeft een stuk land verkocht,’ vertelde Nick. ‘Vier jaar geleden al.’

‘Nou, wel een heel groot stuk dan.’

‘Ruim acht hectare. Ze hadden al een bouwvergunning aangevraagd en die werd toegekend. Het land is toen geveild met toestemming om er... dit allemaal neer te zetten.’ Hij gebaarde en het was alsof er iets van berouw in zijn ogen flakkerde.

‘Jij zou een slechte spion zijn,’ zei ze tegen hem.

‘Hoezo?’

‘Jouw gezicht. Die blik van jou, die sprak boekdelen. Jij had er iets mee te maken, hè? Ben je soms aannemer?’

‘Nee, ik heb het niet gebouwd.’ Na een korte stilte voegde hij eraan toe: ‘Maar ik heb de bouw wel mogelijk gemaakt.’